

Felfelé a lejtőn

Kövér László a Fidesz átszervezéséről és az ország helyzetéről

A problémákat, a bajokat megoldani csak olyan országban lehet, ahol az emberek optimisták, hisznek abban, hogy megindulhatunk felfelé. A mi időszakunk legnagyobb vívmányának azt tartom, hogy visszaadtuk a jövőbe vetett hitet. Sajnos ezt a bizalmat a Medgyessy-, majd a Gyurcsány-kormány teljes mértékben eltüntette – mondta a Demokratának Kövér László, a Fidesz–MPSZ Országos Választmányának elnöke.

– Hetek óta arról hallani, hogy a szombati kongresszus után a tagozatok vezetői kikerülnek a Szövetség elnökségéből. A pletykák szerint ezzel megkezdődik a pártta történő visszaalakulás...

– Egyáltalán nem erről van szó. Persze nem lep meg, hogy azok, akik nem drukkolnak a Fidesz sikerének, illetve akiknek nem tetszett az átalakulás sem – amiben óriási erő rejlett és rejlik –, azok most megpróbálják kedvezőtlen színben feltüntetni a történéseket. Mindenkit megnyugtathatok, a két évvel ezelőtt elkezdett folyamatokat nem szeretnénk sem visszafordítani, sem pedig megállítani. Nem is lehetne, hiszen a mintegy huszonötezerre növekedett tagság érdekelt ennek az átalakulásnak a sikerében. Az elmúlt két esztendőben világossá vált, a tagozatvezetőkkel kibővült elnökség túl nagy ahhoz, hogy a napi döntéseket könnyen és gyorsan meg tudja hozni. Éppen ezért az elnökség összetétele megváltozik, de a tagozatok vezetői az Országos Választmányának természetesen ugyanúgy tagjai lesznek, mint eddig. Továbbá az elnökség mellett alakul egy konzultatív tanács, amelyben ők kapnak helyet, s ennek sok kérdésben beleszólási, illetve véleményezési joga lesz. A tagozatok vezetőiből álló konzultatív tanácsnak egyébként lesz egy párja is, ebben a társszervezeteink vezetői kapnak majd helyet.

– Az alelnökök száma kettőtől négyre nő. Az már most biztosnak tűnik, hogy Pelczné dr. Gáll Ildikó lesz az egyik új ember ezen a poszton, de ki a negyedik alelnöki szék várományosa?

– Pelczné Gáll Ildikóval kapcsolatban megjegyezném, hogy a sajtó már hetek óta cikkezik arról, hogy alelnök lesz, holott még a hivatalos jelöltállítás és a kongresszusi szavazás előtt vagyunk. A magam részéről természetesen támogatom őt, hiszen alkalmasnak tartom a posztra, mint ahogy több más embert is. Ha neveket kell mondanom, annyit elárulhatok, hogy Pálkás József is több egyéni jelölést kapott, mellette áll az egész Kulturális Tagozat, mint ahogy Varga Mi-

hályt is sokan szeretnék alelnökként látni, de a hármójukon kívül is lehetnek még jelöltek.

– Az is megjelent a sajtóban, hogy szétválhat a miniszterelnök-jelölti és a pártelnöki pozíció, magyarul a választásokon már nem Orbán Viktor lesz a Fidesz elnöke. Ennek van alapja?

– Volt már hasonlóra példa a Fidesz történetében, amikor miniszterelnöki teendői miatt köszönt le a párt éléről az elnök úr. A miniszterelnök-jelöltség nagy megterheléssel jár, úgyhogy ez egy érthető felvetés lenne, bár magam mostanában nem hallottam ilyen ötletet a párton belül. De nem a formális szétválasztás az egyetlen lehetőség a helyzet megoldására, mert az is megtörténhet, hogy bizonyos feladatokat, amelyeket pillanatnyilag még Orbán Viktor lát el, átvesznek tőle az alelnökök. Ebben a kérdésben nem feltétlenül kell most döntenünk, hiszen az igazán éles kampányig még van időnk.

– Hiller István azt nyilatkozta másfél hete a Népszabadságban: „a választási kampány az eddigieknél is személyesebb lesz, valójában a Gyurcsány–Orbán-párharcról szól majd”. A Fidesz is erre készül?

– Nem készülünk külön Orbán–Gyurcsány-párviadalra. Nekem ugyanis erről egy futballból vett hasonlattal az jut eszembe, hogy egy NB I-es bajnokaspiránst mindenképpen arra akarnak kényszeríteni, hogy játsszon tércsacset egy harmadosztályú csapattal. Egy ilyen meccsről tehát, lássuk be, felesleges is sokat beszélni, főként azért, mert ez a mérkőzés már eldőlt. Ha feltesszük azt a kérdést, hogy kinek a kormánya alatt volt jobb, ki az alkalmasabb a miniszterelnöki posztra, Gyurcsány Ferenc vagy Orbán Viktor, szerintem még a szocialista szimpatizánsok jelentős része is elismeri, hogy Orbán Viktor alkalmasabb, rátermettebb, tapasztaltabb. Ezt, úgy vélem, Gyurcsány Ferenc is ugyanúgy érzi, mint én. Éppen ezért a szocialistáknak egy lehetőségük van: folyamatos támadásokkal megpróbálni lejáratni Orbán Viktort, hogy ily módon vállalhatatlanná tegyék a személyét a bizonytalan, nem értékalapon szavazó állampolgárok számára. A

kampány tehát a kormányoldal részéről nem egy tisztességes versenyről fog szólni, hanem Orbán Viktor folyamatos gyalázásról. Nem személyes lesz, hanem személyeskedő.

– Az elmúlt hetekben is tanúi lehettünk ennek...

– Így igaz. Orbán Viktor személye valami mítikus félelmet vált ki a balliberális politikusokban, 1989. június 16-a óta számukra az istencsapásával egyenértékű a jelenléte politikában. Éppen ezért mindent elkövetnek, hogy leradírozzák őt a politikai palettáról. Már 1990-ben is gyalázkodó röplapokat szórta a IX. kerületben, ahol egyéni jelöltként indult, és ez 15 éve így van, vagy inkább csak rosszabb lett a helyzet. Megpróbálják kikészíteni vagy őt, vagy a közvetlen családját, erről szól mostanában a politika szocialista módra. Ha Kósa Lajost megvádolhatta a Blikk egy olyan képtelenséggel, mint amit írtak róla 2002-ben, akkor Orbán Viktorral szemben különösen nincs és nem lesz határ. Kósa Lajos megnyerte a pert, Orbán Viktor is meg fogja, de addigra túl leszünk a választásokon.

– Ezek szerint egyetért azzal, hogy a balliberális oldal most még erőteljesebb negatív kampányt fog folytatni, mint amit 2002-ben láthattunk?

– Itt álljunk meg egy szóra! A negatív kampány véleményem szerint nem valami ördög-től való dolog. Nekünk is nyilvánvalóan el kell mondanunk, hogy mit csináltunk jól 2002 előtt, és mit tennénk másként, mint a jelenlegi kormány, ha megnyernék a választásokat. Ez pedig óhatatlanul együtt jár azzal is, hogy kritizáljuk a Medgyessy–Gyurcsány–Kuncze-kormány tevékenységét, negatív véleményt mondunk egyes kormánytagok személyi alkalmosságával kapcsolatban. Az én szótáramban ez a negatív kampány, ami egyébként egy választási hadjárat természetes velejárója. Amiről a kérdés szólt, az inkább – ha mindenképpen ragaszkodunk a kampány szóhoz – a fekete kampány, bár helyesebb, ha a mocskolódás, az aljas, sunyi rágalmozás kifejezésekkel illetjük. Az is jellemző, hogy ezek mögött a rágalmak mögött nincs ott egy konkrét személy, hanem suttogó propagandával terjednek a hazugságok. Mondok egy példát. A közelmúltban jártam egy északkelet-magyarországi kisvárosban, ahol a Fidesz választókerületi elnökéről azt terjesztették el, hogy veri a családját és még a kisgyermeké kezét is eltörte. Nos, a gyerek keze valóban gipszben volt – mert leesett egy játszótéri mászókaról. Mindenki, aki ezt az embert ismeri, tudja, hogy ez egy képtelen hazugság, de bizonyára vannak és lesznek olyanok is, akik elhiszik. Ez a vád egyébként visszatérő a fideszes politikusokkal kapcsolatban, úgy is mondhatnám, hogy az egyik típusrágalom a sok közül.

Ágost Károly

– Azt szokták mondani, hogy amivel a balliberális oldal megvádolja a politikai ellenfelet, azt ő maga teszi meg. Mintha ez a megállapítás ezzel a hazugsággal kapcsolatban is megállná a helyét...

– Mi tagadás, van olyan kormánypárti politikus, aki a családon belüli erőszak tilalmát nem veszi annyira komolyan, mint amennyire állítólag a pártja. Érdekes módon ebből nincs botrány. Képzelnék el, ha ilyesmi az Országgyűlés egyik fideszes alelnökéről derülne ki. Mennyit írtak, beszéltek volna róla? Ebből is látszik, hogy miért nem nyúlhatunk olyan eszközökhöz, mint a balliberális oldal. Egyrészt tőlünk idegen az ilyesmi, másrészt a sajtóhárterünk sem elég hatékony, nincs mögöttünk több televíziós csatorna, rádióadó, bulvárlap, harmad-

részt pedig, nem utolsósorban persze a sajtónak is köszönhetően, a közvélemény mintha megbocsátóbb lenne a baloldali politikusok erkölcsi hiányosságaival kapcsolatban.

– A napokban részt vett egy lakossági fórumon, ahol azt mondta, most még rosszabb helyzetben van az ország, mint 1998-ban volt. Valóban ennyire lesújtó a kép?

– Sajnos igen. Ami a legelkeserítőbb, az nem a gazdasági helyzet romlása, hanem az, hogy elveszett az emberek hite, a jövőbe vetett bizalom. Ebben tette a legnagyobb kárt a szocialista–szabad demokrata kabinet. Persze a gazdaságról is sokat lehetne beszélni, az infláció a polgári kormány hatalomra kerülésekor 17 százalék felett volt, míg a 2002-es váltás hónapjában 5 százalék alatt, azután viszont ismét

megfordult ez a kedvező tendencia. Az Orbán-kormány 8,6 százalékról 5,7 százalékra küzdötte le a munkanélküliségi rátát, most ismét hét százalék felett járunk. A problémákat, a bajokat megoldani csak olyan országban lehet, ahol az emberek optimisták, hisznek abban, hogy megindulhatunk felfelé. A mi időszakunk legnagyobb vívmányának azt tartom, hogy visszaadtuk a jövőbe vetett hitet, sajnos ezt a bizalmat, mint az előbb említettem, a Medgyessy-, majd a Gyurcsány-kormány teljes mértékben eltüntette. A 13. havi nyugdíjat kétszer veszik vissza a gyógyszerek, az energia és az alapvető élelmiszerek árának emelésekével; a kis és közepes vállalkozásokat nem-hogy segítené a kabinet, sokkal inkább tönkretesz, például az áfavisszatartás banditamódszerével; az oktatási rendszerben soha nem volt ekkora letargia, botrány botrányt ér, Magyar Bálint helye mégis bombabiztos; a hadsereg gyakorlatilag csak papíron létezik; egyre többen veszítik el a munkahelyüket; a rendőrséget jól képzett, tapasztalt tisztek százai hagyták ott; az államadósság 2002 óta 50 százalékkal nőtt, és 1998-hoz hasonlóan eléri a GDP 60 százalékát. Ma, amit a központi költségvetés személyi jövedelemadó formájában beszed, az teljes egészében a kamatszolgálat teljesítésére megy el. Ennél szemléletesebb példa arra, hogy az államadósság mekkora teher az emberek számára, szerintem nem kell. Az agrárium kapcsán nemhogy nem tett kísérletet a kabinet a helyzet javítására, de egyre többekben az merült fel, hogy a Rákosi által elkezdett kuláctalánítás programját kései szellemi örökösei a piacgazdaság eszközeivel fejezik be...

– Az ön által használt hasonlattal élve, ha a bajnokaspiráns jövőre első helyen végez, lesz-e még miből és mire építkezni?

– Ez jó kérdés. Az ország kiárusításával, eladósításával, a források előre történő lekötésével, ezzel a velejéig korrupt, gonosz, PPP-programnak álcázott rablással a következő kormány költségvetési mozgásterét erősen leszűkítették, jobban, mint 1998 előtt. Nem tudok mást mondani biztatásképpen, mint amit Orbán Viktor mondott az országértékelő beszédében: nem tudják annyira tönkretenni az országot, hogy közös erővel ne lehessen újra talpra állítani, a romokat eltakarítva újra építkezéshez látni. A legnehezebb feladat az lesz – és csak ismételni tudom magam –, hogy visszadjuk az emberek hitét, mert csak akkor lehet megint sikeres az ország. A történelem során már sokszor álltunk fel a padlóról, és hiszek abban, hogy ha nehéz, verejtékes munkával is, de megint lendületbe jövünk. És nem a lejtőn lefelé, mint az elmúlt három esztendőben, hanem – és ez nagy különbség –, a második polgári kormány időszakához hasonlóan: felfelé.

Bándy Péter